

Arrest

nr. 111 148 van 1 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. CORNETTE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in december 2006 het Rijk binnen en diende op 2 augustus 2013 een asielaanvraag in. Op 21 augustus 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Pakistaan afkomstig uit Sahiwal in de provincie Punjab. In 2006 werd u lid van "Sunni Tehrik" en nam u deel aan betogingen en manifestaties. Soms liepen deze uit de hand maar u was nooit bij gevechten betrokken. Uw broer Shah Rasool was lid van "Jamiat e Islami" maar werd vermoord door zijn eigen organisatie omdat ze hem niet toelieten eruit te stappen. Er werd klacht ingediend bij de politie die een "FIR" (First Information Report) opstelde tegen onbekenden. Omwille van uw activiteiten kreeg u problemen met de "Lashkar e Jhangvi", een rivaliserende Sunni partij. Zo werd u reeds bedreigd en in september 2006 werd uw huis door leden van de "Lashkar e Jhangvi" beschoten. Dezelfde dag vertrok uw moeder naar een onbekende bestemming en een dag nadien kwam uw oom u halen en nam u mee en regelde uw reis naar België. U verbleef ongeveer een maand in Lahore bij uw oom vooraleer u Pakistan verliet. Via Iran, Turkije, Turkmenistan en Rusland kwam u in december 2006 in België aan. U diende twee regularisatieaanvragen in, die negatief werden beoordeeld. Uiteindelijk vroeg u, toen u door de Belgische autoriteiten in het kader van een repatriëring werd opgepakt, op 2 augustus 2013 in het gesloten centrum te Vottem asiel aan. Uw andere broer Jabar Rasool woont ook al sinds dertien-veertien jaar in België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een paspoort en een identiteitskaart voor die werden aangevraagd aan de Pakistaanse autoriteiten in het kader van uw regularisatieaanvraag. Daarnaast legt u nog een kopie voor van de lidkaart van de "Sunni Tehrik", een brief van uw advocaat in Pakistan, en een geschreven tekst voor met daarop het case nummer van het "FIR" dat een mensenrechtenorganisatie tegen de moordenaars van uw broer heeft opgesteld.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijke vrees meent te moeten koesteren, of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie over subsidiaire bescherming zou lopen.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u reeds in 2006 in België bent aangekomen en pas in 2013, nadat u meermaals vruchteloos oheeft om zich via regularisatie in België te vestigen, asiel aanvraagt. Dat u niet onmiddellijk na het ontvluchten van uw land van herkomst asiel aanvroeg, haalt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig onderuit. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Immers kan niet worden ingezien waarom u, indien u uw land ontvluchtte wegens redenen vervat in het vluchtelingenrecht, enkel regularisatieaanvragen zou indienen en zou verzaken aan het speciaal daarvoor gecreëerde en internationaalrechtelijk beschermde vluchtelingenstatuut. Dat u niet wist dat er in België de mogelijkheid bestaat om asiel aan te vragen komt volstrekt ongeloofwaardig over. U had immers een advocaat die u bijstond bij uw regularisatieaanvragen en u had blijkbaar veel contacten met Belgen, wat blijkt uit de kopies van de Belgische identiteitskaarten die bij uw regularisatieaanvraag zijn gevoegd. Dat niemand van die personen u erop zou kunnen gewezen hebben dat u in België internationale bescherming kan krijgen komt niet overtuigend over en ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtmotieven.

Bovenstaande vaststelling wordt versterkt door het feit dat u ter ondersteuning van uw asielaanvraag slechts fotokopies voorlegde en geen originele documenten. Kopies kunnen immers door knip-en-plakwerk gemakkelijk worden vervalst. Wat de kopie van uw lidmaatschapskaart van "Sunni Tehreek" betreft beweert u dat u het origineel heeft meegenomen naar België maar hier bent verloren. Indien u de moeite nam om dat document van Pakistan mee naar België te nemen en er ook een kopie van heeft genomen, kan worden verondersteld dat dat document diende om in België internationale bescherming aan te vragen, wat u echter nagelaten heeft om te doen. Aldus rijst een ernstig vermoeden dat u deze kopie in België (of elders) heeft laten maken om uw tweede regularisatieaanvraag en, uiteindelijk in laatste instantie uw asielaanvraag, kracht bij te zetten. Ook de manier waarop u aan de brief van uw advocaat uit Pakistan gekomen bent blijkt ook eerder dubieus te zijn. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u met niemand in Pakistan nog contacten heeft en dat ook uw broer die al jaren in België woont met Pakistan geen contacten onderhield (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Wanneer tijdens het gehoor de brief van de advocaat uit Pakistan dan ter sprake komt, verklaarde u plots dat uw broer wel nog contacten had met die advocaat (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Wanneer u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat ook uw broer geen contacten meer met Pakistan had, beweerde u dat uw broer geen contacten had, maar dat de advocaat zomaar die brief in 2008 naar uw broer geschreven heeft. Hoe uw advocaat zonder enige contact met u of uw broer te hebben gehad, uiteindelijk het adres van uw broer gevonden heeft blijft een raadsel. Uw verklaring dat, als u het adres van uw broer kon vinden, dan ook die advocaat in Pakistan dat zou kunnen doen kan in het geheel niet overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Voorts is het opvallend dat u wel het case nummer van het "FIR" kent betreffende de moord op uw broer doch er niet in slaagt om het "FIR" zelf

voor te leggen waaruit moet blijken dat uw broer werd vermoord. Dit, terwijl u toch een brief van uw advocaat met daarop diens adres beweerde te hebben ontvangen waardoor u toch in staat moet zijn geweest hem te contacteren. Dat uw advocaat aan de balie verbonden is van Sahiwal en enkel een "FIR" dat in Karachi werd ingediend kan opvragen mits het betalen van smeergeld kan wederom niet overtuigen. Uit wat voorafgaat kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

In de hypothese dat er nog enig geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de "Lashkar e Janghvi", quod non, moet worden vastgesteld dat u geen enkel poging heeft ondernomen om bescherming te zoeken bij de Pakistaanse autoriteiten na de bedreiging en nadat uw huis beschoten werd. Nochtans was u nooit eerder gearresteerd of voor zover u weet aangeklaagd in een "FIR", zo beweerde u (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Dat de politie in Pakistan overal corrupt is, is een blote bewering van uw kant en geen afdoende verklaring waarom u zelf geen poging heeft ondernomen om een redelijke bescherming te krijgen. Volgens uw verklaringen werd er immers door de politie na de moord een "FIR" opgemaakt wat er op wijst dat de politiediensten niet onwillig waren om bescherming te bieden. Dat de politie geen resultaat heeft geboekt kan eerder te wijten zijn aan het feit dat er toen een klacht tegen onbekenden werd ingediend dan dat de politie geen verdere acties wilt ondernemen. Gezien bovenstaande opmerkingen maakt u dan ook onvoldoende aannemelijk in aanmerking te komen voor de toekenning van de status van vluchteling.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab, vanwaar u stelt afkomstig te zijn, thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Naar luid van artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet moet het beroep ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Naar luid van artikel 39/57, §2, 3° van bovengenoemde wet begint de in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijn te lopen, wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst.

Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker op 21 augustus 2013 de ontvangst van de bestreden beslissing bevestigt (zie stuk 2 administratief dossier voor ontvangst ondertekend 'ontvangstbewijs van de beslissing'). Derhalve is donderdag 22 augustus 2013 de eerste dag van de beroepstermijn, zodat donderdag 5 september 2013 de vervaldag is. De termijn van vijftien dagen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig beroep toch ten gronde behandelen. Verzoeker voert geen tegenbewijs, noch een middel aan waaruit overmacht zou kunnen blijken.

Volledigheidshalve kunnen uit de ter terechtzitting aangevoerde problemen met de aangestelde pro deo advocaat geen overmacht blijken. Uit het ter terechtzitting voorgelegd schrijven van de eerste aangestelde advocaat van 2 september 2013 blijkt enkel dat deze advocaat meent dat een beroep tegen

de bestreden beslissing nutteloos is gezien de duidelijke motivering van de bestreden beslissing. Geenszins kan blijken dat verzoeker niet de kans kreeg op zijn verdediging te organiseren te meer nu op 2 september 2013 de beroepstermijn nog liep.

Het op 19 september 2013 ingediende beroep is laattijdig en bijgevolg kennelijk onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK